

Parlamentul României
Camera Deputaților
Grupul Parlamentar al Alianței pentru Unirea Românilor

ÎNTREBARE

În atenția: Domnului ministru Alexandru Nazare, Ministerul Finanțelor

Din partea: Domnului deputat Florin-Cornel POPOVICI, deputat

Obiectul întrebării: Clarificări privind obligativitatea dotării cu POS-uri pentru entitățile care efectuează plăți exclusiv prin cont bancar

Stimate Domnule Ministru,

În aplicarea art. 64 și 113 din Constituția României, a art. 34 lit. d) și i) din Legea nr. 96 din 21 aprilie 2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, precum și a art. 202, 203, 212 și 213 din Regulamentul Camerei Deputaților, aprobat prin Hotărârea nr. 8 din 24 februarie 1994, republicat, având în vedere atribuțiile ce îmi revin în exercitarea mandatului de deputat în Parlamentul României, în calitate de membru al Comisiei pentru buget, finanțe și bănci, vă adresez prezenta întrebare având ca obiect clarificări urgente privind reglementările controversate lansate la începutul acestui an referitoare la obligativitatea dotării cu terminale de plată electronică (POS-uri).

Conform informațiilor publice disponibile și a comunicărilor din partea autorităților fiscale, începând cu 1 ianuarie 2026, persoanele juridice și fizice au obligația să accepte plăți efectuate prin intermediul mijloacelor moderne de plată (carduri de debit, de credit, etc.). În acest sens, se impune obligativitatea dotării cu POS-uri sau diverse aplicații pe telefon prin care să se poată încasa de la clienții care doresc să achite cu cardul bancar.

Conform normelor în vigoare, există o singură excepție: entitățile care efectuează toate operațiunile de plată și încasare EXCLUSIV prin conturile bancare nu au obligația să se doteze cu POS-uri. Este important de remarcat că nu trebuie confundat POS-ul cu casa de marcat, întrucât acesta funcționează și fără să fie conectat la o casă de marcat.

Grupul Parlamentar AUR

Palatul Parlamentului, str.Izvor nr.2-4, sect.5, Bucuresti
e-mail: aur@cdep.ro

Totuși, reglementarea actuală ridică o serie de probleme practice majore care afectează mediul de afaceri:

1. Controversa apare atunci când o entitate încasează doar prin bancă dar are și plăți cash, de regulă accidentale (bonuri de carburanți, diverse), întrucât POS-ul în mod evident îl putem folosi doar pentru A ÎNCASA. Întrebarea logică este: ce legătură are POS-ul deținut de entități cu plățile pe care trebuie să le facă?
2. Mai exact, în cazul celor care încasează doar prin bancă, aceștia sunt obligați să achiziționeze un POS pe care nu au la ce să îl folosească în practică, având în vedere că toate încasările se fac deja prin transfer bancar.
3. Amenzile prevăzute sunt extrem de ridicate: între 20.000 lei și 50.000 lei pentru lipsa POS-ului și între 5.000 lei și 7.500 lei pentru refuzul de a accepta plata prin card. Aceste sancțiuni disproporționate creează o presiune nejustificată asupra entităților economice care operează deja în conformitate cu principiile transparenței fiscale prin utilizarea exclusivă a operațiunilor bancare.
4. Conform informațiilor obținute de la call-center-ul ANAF, consilierea oferită contribuabililor este contradictorie și inconsistentă, unii fiind sfătuiți să achiziționeze POS-uri chiar dacă nu au la ce să le folosească, în timp ce alții primesc răspunsuri diferite.

În acest context, solicit clarificări oficiale și detaliate cu privire la următoarele aspecte:

1. Care este fundamentarea juridică și logica economică din spatele obligativității dotării cu POS-uri pentru entitățile care efectuează toate operațiunile de plată și încasare exclusiv prin cont bancar, având în vedere că acestea demonstrează deja un grad maxim de transparență fiscală?
2. Este corectă interpretarea conform căreia o entitate care încasează exclusiv prin transfer bancar dar are plăți cash ocazionale trebuie totuși să dețină un POS, chiar dacă acesta nu va fi niciodată utilizat pentru încasări?
3. Care este poziția oficială a ANAF și a Ministerului Finanțelor cu privire la aplicațiile mobile de plată? Pot fi considerate echivalente cu POS-ul fizic în sensul îndeplinirii obligației legale?
4. Care sunt criteriile concrete și măsurabile pe baza cărora organele de control vor verifica conformitatea cu prevederile legale? Care sunt documentele sau dovezile pe care contribuabilii trebuie să le prezinte pentru a demonstra îndeplinirea obligațiilor?
5. Care este procedura prin care contribuabilii pot obține consultanță oficială și unitară de la ANAF, având în vedere că în prezent răspunsurile oferite de call-center sunt inconsistente și contradictorii?
6. Ministerul Finanțelor intenționează să emită norme metodologice sau ghiduri clare care să clarifice toate aspectele practice legate de aplicarea acestei obligații, astfel încât contribuabilii să poată acționa în deplină conformitate cu legea fără a fi expuși riscului unor interpretări arbitrare sau sancțiuni nejustificate?

Subliniez faptul că aceste nelămuriri afectează un număr foarte mare de contribuabili și generează o incertitudine juridică și economică nejustificată în rândul mediului de afaceri și, în mod deosebit, în rândul breslei contabililor, care sunt primii confrunțați cu aplicarea practică a acestor dispoziții. Consecințele acestei ambiguități nu se limitează la profesioniștii din domeniul contabil, ci se răsfrâng direct asupra sănătății mediului de afaceri, asupra activității Ministerului Finanțelor Publice – prin creșterea semnificativă a contestațiilor și litigiilor fiscale – și, în ultimă instanță, asupra execuției bugetare și a stabilității fiscale a bugetului general consolidat al statului.

Solicit prezentarea răspunsului în scris, în termenul legal.

Cu deosebită considerație,

Deputat Florin-Cornel POPOVICI,
Circumscripția electorală nr. 37 Timiș